

॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

हयाश्वपर्यधावंतमुक्तयोक्तास्ततस्ततः ॥ तद्वद्वाकर्मपार्थस्यद्रौणिराहवशोभिः ॥ १५ ॥ अर्जुनं जयतां श्रेष्ठं त्वरितो भ्येत्यवीर्यवान् ॥ विधुन्वानो महच्चापं कर्तस्व
रविभूषितं ॥ १६ ॥ अवाकिरत्ततो द्रौणिः समं तान्निशितैः शरैः ॥ भूयोजुनं महाराज द्रौणिरायम्यपत्रिणा ॥ १७ ॥ वक्ष्ये देशे भृशं पार्थ ताडयामास निर्दयं ॥ सो
तिविद्धोरणे तेन द्रोणे पुत्रेण भारत ॥ १८ ॥ गांडीवधन्वा प्रसभं शरवर्षरुदारधीः ॥ संछाद्य समरे द्रौणिं चिच्छेदास्य च कार्मुकं ॥ १९ ॥ स छिन्नधन्वा परिघं वज्र
स्पर्शं समं युधि ॥ आदाय चिक्षेप तदा द्रोणे पुत्रः किरीटिने ॥ २० ॥ तमापतंतं परिघं जांबूनदपरिष्कृतं ॥ चिच्छेद सहस्राराजम् ग्रहसन्निवपांडवः ॥ २१ ॥ स पपात
तदा भूमौ निरुक्तः पार्थसायकैः ॥ विकीर्णः पर्वतोरजन्वयावज्ज्रेण ताडितः ॥ २२ ॥ ततः क्रुद्धो महाराज द्रोणे पुत्रो महारथः ॥ ऐंद्रेण चास्त्रवेगेन बीभत्सुं समवाकि
रत् ॥ २३ ॥ तस्यैद्रजालावतंतं समीक्ष्य पार्थो राजन् गण्डिवमाददे सः ॥ ऐंद्रं जालं प्रत्यहरत्तस्वीवरास्त्रमादाय महेंद्रं स्तृष्टं ॥ २४ ॥ विदार्य तज्जालमथैद्रमुक्तं पार्थ
स्ततो द्रौणि रथं क्षणेन ॥ प्रच्छादयामास ततो भूय पेत्य द्रौणिस्तदा पार्थ शराभिभूतः ॥ २५ ॥ विगाल्य तां पांडवबाणवृष्टिं शरैः परं नाम ततः प्रकाश्य ॥ शतेन कृष्णं
सहसाभ्यविध्य त्रिभिः शतैर्जुनं क्षुद्रकाणां ॥ २६ ॥ ततोर्जुनः सायकानां शतेन गुरोः सुतं मर्मसुनिर्विभेदं ॥ अश्वांश्च सूतं च तथा धनुज्यां मवाकिरत्यश्वतां ताव
कानां ॥ २७ ॥ स विध्वामर्मसुद्रौणिं पांडवः परवीरहा ॥ सारथिं चास्य भेदेन रथनीडादपातयत् ॥ २८ ॥ स संगृह्य स्वयं वाहान् कृष्णौ प्राच्छादयच्छरैः ॥ तत्राहु
तमप्रश्यामद्रौणे राशुपराक्रमं ॥ २९ ॥ प्रायच्छत्तुरगान्यच्च फाल्गुनं चाप्ययोधयत् ॥ तदस्य समरे राजन् सर्वयोधा अपूजयन् ॥ ३० ॥ ततः प्रहस्य बीभत्सुद्रौणि
पुत्रस्य संयुगे ॥ क्षिप्रं रश्मीनथाश्वानां क्षुरप्रैश्चिच्छिददेजयः ॥ ३१ ॥ प्राद्रवंस्तुरगास्ते तु शरवेगप्रपीडिताः ॥ ततो भून्निजदोघोरस्तव सैन्यस्य भारत ॥ ३२ ॥ पां
डवास्तु जयं लब्ध्वा तव सैन्यं समाद्रवन् ॥ समं तान्निशितान् बाणान् विमुचं च तो जयैषिणः ॥ ३३ ॥ पांडवैस्तु महाराज धार्तराष्ट्री महाचमूः ॥ पुनः पुनरथो वीरैः संयुगे
जितकाशिभिः ॥ ३४ ॥ पश्यतां तं महाराज पुत्राणां चित्रयोधिनं ॥ शकुनेः सौबलेयस्य कर्णस्य च विशांपते ॥ ३५ ॥ वार्यमाणामहासेनापुत्रैस्तव जनेश्वर ॥ न
चातिष्ठत्संग्रामे पीड्यमाना समंततः ॥ ३६ ॥ ततो यो धैर्महाराज पलायद्भिः समंततः ॥ अभवद्वाकुलं भीतं पुत्राणां तिमहद्वलं ॥ ३७ ॥ तिष्ठतिष्ठेति च ततः सूतपुत्र
स्य जल्पतः ॥ नावतिष्ठतिसासेनावध्यमाना माहात्मभिः ॥ ३८ ॥ अथोत्क्रुष्टं महाराज पांडवैर्जितकाशिभिः ॥ धार्तराष्ट्रबलं दृष्ट्वा विह्वलं वै समंततः ॥ ३९ ॥